

Kao što je predloženo u Radosti evanđelja: trijeznost, življena u slobodi i svjesnosti, oslobađajuća je (223), upravo kao što sreća zahtijeva umijeće ograničenja određenih potreba koje nas 'skućuju', ostavljajući nas tako raspoloživima za višestruke mogućnosti koje život nudi (223). Na taj način postaje moguće ponovno čuti da smo potrebni jedni drugih, da imamo odgovornost prema drugima i prema svijetu; da vrijedi biti dobar i pošten (229).

Na tom putu prate nas i Sveti. Više puta citiran, sveti je Franjo, izvrstan primjer brige za ono slabo i [primjer] je radosno življene ekologije cjelovitosti (10); model koji pokazuje da su skrb za prirodu, za pravednost prema siromasima, te društvena zauzetost i nutarnji mir, međusobno neodvojivi (10). Ipak, enciklika se sjeća i svetoga Benedikta, svete Terezije iz Lisieuxa te blaženoga Charlesa de Foucaulda. Poslije enciklike *Laudato si'*, redoviti ispit savjesti – sredstvo koje je Crkva uvijek preporučivala pri upravljanju osobnog odnosa prema Gospodinu – trebao bi uključiti novu dimenziju: dužnost ozbiljnoga razmatranja kako se živi zajedništvo – ne samo s Bogom, s drugima i sa samim sobom, nego i sa svim stvorenjima i prirodom. (*Radio Vatikan/Bitno.net*)

Misna slavlja i župni oglasi

Poned., 6. srpnja	18.30 + Dragan, Roža i ob. Pribanić i Anton Mihaljević
Utorak, 7. srpnja	18.30 + Obitelj Šikonja
Srijeda, 8. srpnja	18.30 + Dijana Žlimen
Četvrtak, 9. srpnja	18.30 + Mate i Kate Hodak i po nakani za jednu osobu
Petak, 10. srpnja	18.30 + Marko, Kate, Roža i Dragan Sabljak; Anton i Dragan Rupčić; Marko, Verica, Đani i ob. Kamenović.
Subota, 11. srpnja Sv. Benedikt	18.30 + Stjepan i Dragica Bokulić; Josip Franjković; Jure, Antonija i Marinko Grgurić.
12. srpnja - 15. nkg DAN GOSPODNJI	10 OŠTARIJE: Misa za narod – krštenje UNA Šikonja (Darko i Nikolina); KARLA Rahan (Mario i Katarina) 12 CEROVNIK: + Dragutin i ob. Kolić; Milan, Stjepan i Anka Vratarić 17 SKRADNIK: Pobožnost – molitva krunice

1. TROŠMARIJA – hodočašće s dva busa vjernika. Hvala svima, osobito zboru.

2. VJENČANJE: Danijel Pežić i Ivana Kolić. Danijel je rođ. 1988. u Ogulinu, sin Srečka i Jasne r. Fabijanić, željeznički tehničar, živi u Gornjem Selu 203 A u Oštarija. Ivana je rođ. 1982. u Ogulinu; kći Ivana i Anke r. Rendulić; prodavačica; živi u Zagorju 96 F. Vjenčati će se u petak, 17. srpnja ove godine u župnoj crkvi Sv. Jurja u Zagorju.

3. OBNOVA – krova župne crkve na Cerovniku – postavljena skela oko tornja i nabavlja se lim. Na oštarskoj plovaniji postavljena je skela i u tijeku je skidanje starog crijepa. Pomozite svojim godišnjim prilogom koji možete darovati poslije mise ili uplatiti na račun:

Župa Oštarije	IBAN	HR30 2340 0091 1101 7283 7
Župa Cerovnik	IBAN	HR56 2402 0061 1004 0659 6

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail:www.zupa-ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

5. srpnja 2015. • 14. NKG • God. VI. • br. 27 (253)

„Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju!“ (Mk 6,1-6)

Čitanje svetog Evanđelja po Marku: U ono vrijeme: Isus dođe u svoj zavičaj. A doprate ga učenici. I kada dođe subota, počeo učiti u sinagogi. I mnogi što su ga slušali preneraženi govorahu: »Odakle to ovome? Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama? Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipov, i Judin, i Šimunov? I nisu li mu sestre ovdje među nama?« I sablažnjavahu se o njega.

A Isus im govoraše: »Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu.« I ne mogaše ondje učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekoliko nemoćnika stavivši ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri. Riječ Gospodnja.

VODIČ KROZ ENCIKLIKU (3. dio)

Evo o čemu govori nova enciklika pape Franje 'Laudato si'

Drugi se problem odnosi na granice znanstvenoga napretka, s jasnim ukazivanjem na GMO (132–136), što je složeno pitanje (135). Iako je to u nekim područjima dovelo do gospodarskog rasta, koji je pomogao u rješavanju nekih problema, postoje značajne poteškoće koje ne treba zanemariti (134), počevši od koncentriranja produktivnih zemalja u ruke malobrojnih (134). Papa Franjo ovdje posebno cilja na male poduzetnike i na seljake-zemljoradnike, na bioraznolikost te na mrežu ekosustava. Utoliko je, dakle, potrebna znanstvena i društvena rasprava koja bi bila odgovorna i u stanju razmotriti sve dostupne informacije te postići da se stvari nazovu njihovim pravim imenom, počevši od autonomnog i interdisciplinarnog istraživanja (135).

Četvrto poglavlje: Ekologija cjelovitosti - U središtu enciklike nalazi se cjelovita ekologija kao nova paradigma pravednosti; ekologija koja uključuje određeno mjesto, koje ljudsko biće zauzima u ovom svijetu, kao i njegove odnose prema zbilji koja ga okružuje (15). Ne možemo, zapravo, prirodu smatrati nečim od nas odvojenim, kao puku scenu svog života (139). To vrijedi za različita područja: za gospodarstvo i politiku, kao i za različite kulture, posebno za one kojima prijete najveća opasnost te na kraju vrijedi i za svaki trenutak našega svakodnevnog života.

Cjeloviti pogled na stvar na scenu dovodi ekologiju institucija: ako je sve suodnosno (povezano), onda i zdravlje institucija društva, ima utjecaj na okoliš i kvalitetu ljudskog života: svaka povreda solidarnosti i građanskoga prijateljstva šteti okruženju (142).

Papa svoje mišljenje potkrjepljuje mnogim konkretnim primjerima: postoji veza između pitanja okoliša i društvenoga pitanja, ljudskoga pitanja, koja se ne može presjeći. Tako je analiza problema okoliša neodvojiva od analize čovjeka, obitelji, od radnog i urbanoga konteksta, kao ni od odnosa ljudske osobe prema sebi samoj (144), utoliko nije riječ o dvije odvojene krize: krizi okoliša i onoj društvenoj, nego o samo jednoj i kompleksnoj, o društveno-okolišnoj krizi (139). Ova ekologija cjelovitosti neodvojiva je od pojma općega dobra (156), ali je treba razumjeti na konkretan način: u današnjem kontekstu, u kojemu se sukobljavaju tolike nejednakosti, sve više je odbačenih osoba, kojima se niječu njihova temeljna ljudska prava, a zauzetost za opće dobro znači napraviti solidaran izbor, na osnovu preferencije najsiromašnijih (158). To je također i najbolji način za primopredaju svijeta naraštajima koji slijede – ne samo promicanjem ovih istina, nego zauzetošću oko brige za današnje siromahe, kako je to već naglasio Benedikt XVI.: Kao dodatak vjernoj među-naraštajnoj solidarnosti, treba ponovno naglasiti hitnu moralnu potrebu za obnovljenom unutar-naraštajnom solidarnošću (162).

Ekologija cjelovitosti uključuje svakodnevni život. Enciklika pridaje posebnu pozornost urbanom okolišu. Ljudsko biće ima veliku sposobnost prilagodbe i osobe i skupine, koje reagiraju na probleme te ublažavaju štetne učinke svoje sredine [...] učeći produktivno živjeti usred nereda i nesigurnosti, pokazuju zadivljujuću kreativnost i velikodušnost (148). Osim toga, vjerodostojni napredak pretpostavlja cjelovito poboljšanje kvalitete ljudskog života: javne prostore, stanove, promet i tome slično (150–154). Čak nas i naše tijelo stavlja u izravan odnos prema okolišu i ostalim živim bićima. Prihvatanje vlastitog tijela kao Božjega dara, neophodno je za prihvaćanje čitavog svijeta, kao Očeva dara i zajedničkog nam doma. Tomu nasuprot, ideja o uživanju apsolutne vlasti nad vlastitim tijelom, prometne se – često suptilno – u uživanje apsolutne moći nad svim stvorenjima (155).

Peto poglavlje: Smjernice za pristup i djelovanje - Ovo poglavlje se bavi pitanjem što možemo i moramo činiti? Analize nisu dostatne: potrebni su prijedlozi za dijalog i djelovanje koji uključuju svakog pojedinca te – ništa manje – i međunarodnu politiku (15). Oni će nam pomoći izaći iz vrtloga samouništenja u koji upadamo (163). Za Papu Franju od središnjeg je značaja da se praktični prijedlozi ne zasnivaju na ideologijskom, površnom ili redukcionističkom pristupu. Utoliko je nezaobilazan dijalog – riječ prisutna u svakom odlomku ovoga poglavlja: po pitanju okoliša ima problema, oko kojih nije lako postići širu suglasnost. [...] Crkva se ne namjerava baviti znanstvenim pitanjima, niti zauzeti mjesto koje pripada politici. Ipak, pozivam na časnu i transparentnu raspravu, kako posebne potrebe ili ideologije ne bi naškodile općemu dobru (188). Na temelju toga Papa Franjo se ne boji donijeti strogo osuditi međunarodne dinamike: Sastanci na vrhu o okolišu, posljednjih godina, nisu odgovorili na očekivanja jer, zbog nedostatka političke odlučnosti, nisu

postignuti opći sporazumi, koji bi bili značajni i učinkoviti (166). Stoga se pita: zbog čega bi itko danas, u ovom stadiju, htio zadržati moć koja će se spominjati samo po svojoj nesposobnosti da posreduje, kada je to bilo prijeko potrebno učiniti (175): Umjesto toga, potreban nam je sporazum o načinima upravljanja za čitav spektar takozvanih općih zajedničkih dobara (174), vidjevši da se zaštita okoliša ne može osigurati samo temeljem financijskog proračuna troškova i dobitaka. Okoliš je jedno od dobara kojega mehanizmi trgovine nisu u stanju obraniti ili na odgovarajući način promicati (190, citirajući Kompendij socijalnoga nauka Crkve).

U ovome petom poglavlju, Papa Franjo insistira na razvoju časnih i jasnih procesa odlučivanja, kako bi se moglo 'razlučiti' koje će politike i poduzetničke inicijative, moći dovesti do istinskoga i cjelovitog razvitka (185). Na poseban način, studija utjecaja na okoliš novih pothvata i projekata, zahtjeva jasne političke postupke, koji uključuju slobodnu razmjenu vidikâ. S druge pak strane, različiti oblici korupcije, koji prikrivaju istinski utjecaj tih projekata na okoliš u zamjenu za usluge, često dovode do dvosmislenih sporazuma koji izmiču obvezi informiranja i detaljnijoj raspravi (182). Posebno je bitak apel upućen onima koji obnašaju političke dužnosti, pozvavši ih da se othrvaju mentalitetu učinkovitosti i brze dobiti (181) koji danas prevladava: ako budu imali hrabrosti to učiniti, moći će iznova priznati dostojanstvo koje im je Bog dao kao osobi i – nakon svoga povijesnog prijelaza – ostavit će za sobom svjedočanstvo nesebične odgovornosti.

Šesto poglavlje: Ekološki odgoj i duhovnost - Završno poglavlje sve poziva u središte ekološkog obraćenja. Korijeni kulturalne krize su duboki i navike i ponašanje nije lako promijeniti. Odgoj i formacija ostaju središnjim izazovima: za svaku je promjenu potrebna motivacija i odgojni proces (15). Uključene su sve odgojne razine, ponajprije škola, obitelj, sredstva za komunikaciju, kateheza (213). Polazna točka smjera na drugačiji stil života (203–208), koji isto tako otvara mogućnost vršenja zdravoga pritiska na one u političkoj, ekonomskoj i društvenoj vlasti (206). To je ono što se događa kada su odabiri potrošača sposobni promijeniti način poslovanja, prinuđujući ih da razmotre svoj odnos u odnosu na okoliš kao i na oblike proizvodnje. Ne može se podcjenjivati važnost procesa odgoja za okoliš, sposobnoga da utječe na čine i svakodnevne navike – od smanjenja potrošnje vode i diferenciranog sakupljanja otpada, pa sve do gašenja nepotrebnih svjetala (211): ekologija cjelovitosti sastoji se i u jednostavnim svakodnevnim činima u kojima slamamo logiku nasilja, odbacivanja i egoizma (230). Sve će to biti još jednostavnije uključi li se kontemplativni vidik koji proizlazi iz vjere: za vjernike, svijet se ne promatra izvana nego iznutra, prepoznajući poveznice s kojima nas je Otac ujedinio sa svim bićima. Osim toga, razvijanjem osobnih sposobnosti koje je Bog dao svakom vjerniku, ekološko nas obraćenje dovodi do razvoja veće kreativnosti i entuzijazma (220).

